

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Alfrisa” – zgłoszenie nr 14 899 223

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 września 2017 r. w sprawie R 956/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO, w których oddalono sprzeciw i odwołanie skarżącej dotyczące wspólnotowego znaku towarowego nr 14 899 223 „Alfrisa” w odniesieniu do towarów i usług należących do klas 29 i 35;
- obciążenie zgłaszającej sporny znak towarowy kosztami postępowania, zgodnie z art. 85 RMUE i zasadą 94 RMC.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2018 r. – easyJet Airline / Komisja

(Sprawa T-8/18)

(2018/C 094/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: easyJet Airline Co. Ltd (Luton, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: P. Willis, Solicitor i adwokat E. Bourtzalas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1861 ⁽¹⁾ w całości, a w każdym razie w zakresie, w jakim dotyczy ona przyznanej skarżącej domniemanej bezprawnej pomocy państwa oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie co do faktów i co do prawa w odniesieniu do stwierdzenia, iż operatorzy portów lotniczych działali jedynie w charakterze „pośredników” władz regionalnych Sardynii, a zatem, że środki finansowe przekazane przez nich skarżącej obejmowały zasoby państwowe i można przypisać je państwu.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie co do faktów i co do prawa w odniesieniu do stwierdzenia, że środki finansowe przekazane skarżącej przez operatorów portów lotniczych przysporzyły skarżącej nienależnej korzyści, a w szczególności, iż Komisja błędnie zastosowała zasadę prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie co do faktów i co do prawa w odniesieniu do stwierdzenia, iż finansowanie zainteresowanych przedsiębiorstw lotniczych zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem i wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie co do faktów i co do prawa w odniesieniu do stwierdzenia, zgodnie z którym domniemana pomoc, którą Komisja uznała przyznaną skarżącej, nie mogła być zatwierdzona jako zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie jednego z odstępstw określonych w art. 107 ust. 3 TFUE.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie co do faktów i co do prawa ze względu na naruszenie przez Komisję zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ skarżąca mogła w sposób uzasadniony oczekiwać, iż jej umowy z operatorami portów lotniczych nie obejmowały pomocy państwa.
6. Zarzut szósty, oparty na niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w odniesieniu do: a) stwierdzenia, że operatorzy portów lotniczych działali jedynie w charakterze „pośredników” władz regionalnych Sardynii i że zatem środki finansowe przekazane przez nich skarżącej obejmowały zasoby państwowe i można przypisać je państwu oraz b) zastosowania zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej w celu wykazania, że skarżąca uzyskała nienależną korzyść.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) – wdrożonej przez Włochy – Rekompensata dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej (UOIG) (Dz.U. 2017, L 268, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2018 r. – Crédit mutuel Arkéa / EUIPO – Confédération nationale du Crédit mutuel (Crédit Mutuel)

(Sprawa T-13/18)

(2018/C 094/40)

Język skargi: *feancuski*

Strony

Strona skarżąca: Crédit mutuel Arkéa (Le Relecq Kerhuon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Casalonga, F. Codevelle i C. Bercial Arias)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Confédération nationale du Crédit mutuel (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Confédération nationale du Crédit mutuel

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Crédit Mutuel” – unijny znak towarowy nr 9 943 135

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie R 1724/2016-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim uznano w niej, że znak towarowy Unii Europejskiej nr 9 943 135 „Crédit Mutuel” miał charakter odróżniający w następstwie używania dla niektórych towarów z klas 9, 35 i 36;